

ništvo, ki je v marsičem razdružilo slovanske narode, tudi nekaj stori za njih približevanje. Vsemu kulturnemu svetu lastno delitev časa smo podedovali od starih narodov v Aziji, Afriki in Evropi; ona ne postane naša, če ji damo navidezno in površno narodno obliko. Zato pa čuvajmo, kar je res narodno, ustvarjajmo nove besede v duhu slovanskih jezikov in trebimo res nepotrebne tujke!

Komandija.

Kaj pravite? Da ne leži
dežela blaženih ljudi
na koncu cest, na koncu dni?
Ojdá, v Komandiji!

Leži, leži . . .

Pač je do nje prokleta pot:
puščava, morja kleč in prod,
fatamorgana, sto zablod, —
ojdá, v Komandijo!

Na pot, na pot!

Tam ni Šentmarksov paradiž;
len, križemrok tam ne čepiš,
tam — trud in znoj, in mraz in piš,
ojdá, v Komandiji!

Povsod je križ!

A tam nikdar ni ena — dve,
in sami vsi so tam možjé
in vse samice so zvesté,
ojdá, v Komandiji!

Ojdá, pa kje?

Hm! Res, odkrito bi dejal:
odkar sem živ, sem je iskal,
odkar išoč, je ne poznal,
ojdá, Komandije!

Tam bi ostal . . .

Vse prelahko jo izgreši,
deželo blaženih ljudi,
kdor išče Pravdo brez Laži,
ojdá, Komandijo . . .

Veš: saj je ni! —

Vladimir Levstik.